

πιά του εΐτανε φτιασμένα από κόκκινα πετράδια. Εΐχε καί μιὰ καδένα...

Εΐταν ένα ὁμορφο παλληγάρι αὐτὸς ὁ «Στρατιώτης» ψηλός, γερός, μὲ κόκκινα μάγουλα· καί τὰ μεγάλα γαλανὰ του μάτια κοιτάζανε γεμάτα φῶς καί καλοσύνη. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε ἕναν ἄσπρο κολληρισμένο σκουφο· καί κάτω ἀπ' τὴν πεντακάδαρη ποδιά του λαμποκοποῦσαν οἱ μύτες τῶν φρεσκογυαλισμένων, καινούργιων παπουτσιῶν του.

Ὁ φύργαρχὸς μας τὸν παρακάλεσε μὲ πολὺ σεβασμὸ νὰ κλείσει τὴν πόρτα. Τὴν ἔκλεισε δ' ἄλλως νὰ δειξοῖ μεγάλη βία, κι ἄρχισε κατόπι νὰ μᾶς ρωτᾷ γιὰ τὸν προϊστάμενό μας. Φιλοτιμηθήκαμε ποιὸς μας νὰ τοῦ δώσει τίς περισσότερες πληροφορίες : πὼς ὁ προϊστάμενός μας εΐταν ἕνας τετραπέροτος κατεργάρας, ἕνας μπαγαπόντης, ἕνας ἀρχεῖος, ἕνας τύραννος — μὲ λίγα λόγια τοῦ εΐταμε ὅσα μπορεῖ καί πρέπει νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ ἕναν προϊστάμενο, πού ὅμως δὲν μποροῦν ὅλα νὰ γραφτοῦνε δῶπέρα. Ὁ Στρατιώτης, καθὼς μᾶς ἀκουγε, κουνούσε τὰ ξανθὰ του μουστάκια καί μᾶς κοιτοῦσε μὲ τὰ καλόκορδα φωτερά του μάτια.

«Κοοίτσια ἔχετε δῶ μπόλικα», εἶπε ξάφνου.

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς γέλασαν μὲ σεβασμὸ, ἄλλοι κᾶναν ἕνον ἐπιθυμιακὸ μορφασμὸ, κ' ἕνας πληροφοροῦσε τὸ Στρατιώτη πὼς στὸ σπίτι μας θροισκόντουσαν ἐννιά κομμάτια ἀπὸ δαυτὰ.

«Μπορεῖ νὰ γίῃει τίποτα;...» ρώτησε ὁ Στρατιώτης μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

Γελᾶσαμε πάλι, ὄχι καί πολὺ δυνατὰ καί λίγο σαστισμένοι... Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θάβδελαν νὰ δειχτοῦνε στὸ Στρατιώτη λεβέντες σὰν μι κίττον, ὅμως κανένας μᾶς δὲν εΐταν ἄξιος. Κ' ἕνας τοῦ τόμολόγησε κ' εἶπε σιγὰ :

«Ποῦ μποροῦμε νὰ βάλουμε μεῖς τέτοιο πρᾶμα στὸ νοῦ μας !...»

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΑΗΜΟΙ

Ἄργα τὸ καιρασμένο δῆμα σέρνω
Ἐκεῖ πού σκλάβο μὲ τραβᾷ ἡ Μοῖρα,
Μοῦ ἔλαχε φαρμακεμένη κλήρα,
Θερρίζω πόνους, ὅπου ἀγάτη σπέρνω.

Καί τώρα πού ἀποσταμένος γέρνω
Στὸν ὄμο σου, γλυκεῖα Ἄδερφή, γιὰ τήρα,
Στὸ μαῦρο πόνου σου ὀγρη πορφύρα
Πὼς αἰμοστάζει ὁ πόνος πού σου φέρνω.

Δροσοσταλίδα οὐράνια στὴν καρδιά μου,
Τὸ δάκρι τῆς συμπόνιας σου χαρίζει,
Κ' ἐνῶ ἀπαλοχαδεύεις τὰ μαλλιά μου,

Γαληνεμένη μου ἡ ψυχὴ γυρίζει
Στὴ Μάνα μου. Τώρα, μαζί σου μόνο
Θερρίζω ἀγάτη, σπέρνοντας τὸν πόνου.

ΑΓΗΣ

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Πέρασε πιά μὲ τοὺς πολλοὺς ἀνέμους του ὁ χειμῶνας.
Κ' ἡ ἀνοιξὴ ὀλοπόρρωρη, ροδογελά, ἀνθοφόρα.
Χλωρὸ στὴ γῆς ἀπλώνεται, τὴ σταχτερή, χορτάρι.
Τὰ δέντρα ξαναθίζουνε κ' ἡ φύση ἀνερραγώνει.
Καί τὰ λιβάδια, τῆς Ἀγῆς τὴν ἀπαλὴ δροσοῦλα
Ρουφᾶνε καί μοσκοβολᾶν κι ἀνοίγουνε τὰ ὄσδα.
Ἄνθαγαλλιάζει ὁ πιστικὸς, παίζοντας τὴ φλογέρα.
Καί χαίρεται τὰ ῥίτσι του τᾶσπρότριχα ὁ τσομπάνος.
Μὲς στὴν πλατιά τὴ θάλασσα ναυτοπούλα ἀρμενίζου.
Κι ὁ Ζέφυρος ἀργοφροῦ κ' ἐπὶ τὰ παντὰ φρουσκώνει.
«Εἰθί, εὐὰν τοῦ Διδόνισου πού φέρνει τὸ σταφύλι»,
«Ὅλοι τοῦ κράζου καί κρατοῦν κισσὸ σταφυλιωμένο.
Μέλισσες βοῦδογέννητες, μαστόρισσες πανώριες,
Ἄπᾶνου στὰ κουβάγια τους κἀθουνται σωριασμένες,
Καί μαστορεῦν ὁμορφα νιαρόφτιαστες κερίθρες,
Καί γύρω κεληθοῦν ποιλιά λογιῶν λογιῶν ξενύφρια.
Θαλασοπούλια στὸ γιᾶλο, στὰ σπίτιζ χελιδόνια,
Κύνκοι στὸν ἀεροπόταμο κι ἀηδόνια μὲς στὸ λόγγο
Τώρα πού ξανακάνει ἡ γῆς κ' οἱ κίμποι λουλουδίζου
Ποῦ τραγουδάει ὁ πιστικὸς καί χαίρεται τᾶρνιά του
Κ' οἱ νᾶυτες ἀρμενίζουνε κι ὁ Διδόνισος χορεύει,
Καί κεληθοῦνε τὰ πουλιά κι ὀργούνε τὰ μελίσσια,
Πὼς θάκανε ὁ τραγοιδιστὴς, χωρὶς νὰ τραγοιδήσῃ

ΑΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Τὸ «Κείνον Ρῆμα» πάλι πού μὲ ὀρνεῖ :
καί σεις, καπετανεῖοι, πού μὲ πᾶτε;
ὦ ! στάσρογιάλι κάτω ἔκει τραβάτε
πρὸς τὸ νησί πού ξεπλωμένο γέρνει
λιπόθημα στὸ πέλαο καί μοῦ πᾶρνει
καί νοῦ, κι ἀγάτη. Μαῦρα συλλογᾶται
σκληρὴ ἡ ψυχὴ σὲς καί χμιμογελάτε
στὸν πόνου τοῦ νησιοῦ μῖου πού μὲ δέρνει.
Ἔνα τραγοῦδι, κ' ἔστερ' ἄλλο, κ' ἄλλο,
σὰ βογγητὸ Ταντίλου θᾶρχινῆσο,
ἴσως μ' αὐτὸ τὸν πόνου μου νὰ σθῆσω...
Λυπητερά στὸ πέλαο θὰ τὸ ψάλλω !
Γλυκό, γιὰ σέ, τραγοῦδι τσιπασμένο.
«Νόστιμον ἡμαρ», τρισευλογημένο !

1919

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Καμμένη ἡ Γῆ ἀπ' τοῦ Ἥλιου τᾶγριο ἀγκάλιασμα
Ρουφᾷ μὲ δίψα τὴ δροσιὰ πού στάζει.
Θωρεῖ τὸν οὐρανὸ διαμαντοστόλιστο,
Κ' ἐρωτεμένη βαριαναστενάζει.

Ἡ Γῆ, ζεστὴ σὰ θυμιατὸ πελώριο,
Μὲ μῦρα πού ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς τὰ βγάξει,
Γεμάτα μέθη, γλῆκα, μῦρ' ἀμέτρητα,
Τὸ μακρινὸ τῆς Ἐδωλο θυμιάζει.

Λωζάνη 1918.

ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΦΑΡΦΟΣ